

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123875808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

der straks flere Folk at gnide og rulle ham; og vi saa' da ogsaa, at der kom Liv i ham. Saa gav Kaptajnen os en Dusør, og spurgte os lidt ud. Jeg sagde naturligvis kun, hvad jeg vilde; det andet ragede jo ikke Kaptajnen, — og da vi havde faaet vor Dusør, og en Skaal varm The oven i Købet, saa stak vi af igen, og lod Passageren blive om Bord paa Skibet. Hvad der saa forøvrig er blevet af ham, det maa Fanden vide; men som De ser, Gentlemen, saa er det dog et underligt Træf, at det saadan akkurat skulde være mig, som den Aften løb Siden ind i Jollen, og at det akkurat skulde være mig, som bragte Fyren hen til det Hus med det ene Lys i Vinduet ved Døren!"

Mr. Simson rejste sig op, og med nogen Vanskelighed for at finde Fodfæste slingrede han frem og tilbage i uregelmæssige Kredse omkring Kaminen. Skibet arbejdede nu saa voldsomt i Søen, at vi havde ondt ved at holde os selv fast paa Stolene, og Stolene fast ved Gulvet, og Mr. Smuggins syntes at gøre Mine til at ville forlade Kredsen, for at søge sig en roligere Ankerplads, da Mr. Simson i det samme afbrød sine Svingninger og betragtede Missionæren med et stift, prøvende Blik, der var saa vedholdende, at den hellige Mand fandt sig foranlediget til i en lidet hellig Tone at spørge, hvad Pokker han saa' paa. „Ja, syntes jeg det ikke nok,“ vedblev den forhenværende Fiodmand. „Naar man saadan først begynder at rode rigtig op i Kramki- sten, falder der altid flere bekendte ud paa en Gang. Jeg tør vædde med Dem, om hvad det skal være, Mr. Smuggins, at jeg saa' Deres Ansigt om Bord paa Skibet den Aften, og at De var iblandt dem, der tumlede med Fyren, som jeg fik trukket op af Floden.“

Mr. Smuggins saa' lidt betuttet ud ved denne Tiltale. Han mumlede først nogle utydelige Ord om Misforstaaelse og Folks Paatrængenhed, men da han øjensynlig var bleven taget med Storm, og ikke i en Fart kunde klare for sig paa anden Maade, bøjede han sit Hoved med en værdig, ydmyg Mine, der stod i en komisk Modsætning til de Bevægelser, han maatte gøre med Benene, for at kunne balancere paa Stolen, og begyndte i en snøvle Tone:

„Herren er stærk i de svage; og hans Naade var ogsaa den Gang over min Gerning, og han hjalp og understøttede mig, saaledes at jeg ikke blot frelste Legemet i hin Synder, men ogsaa udrev hans Aand af Djævlens Klør. Thi dybt var hint Menneske faldet, men Oprejsningen fuldbyrdedes ogsaa, paa det at det maatte vise sig, at hvo som omvender sig og kommer til Herrens Vingaard, om det og er i den ellefte Time, hans Løn er lige saa stor og hans Fortjeneste lige saa vis som dens, der tidlig paa Dagen tages ind til Herrens Arbejde. Hint Menneske blev om Bord hos os, og gik med mig og mine andre Brødre i Kristo til Kapstaden, der blev han en Nybygger, nidkær i Herren; en ædel Vin efter at have været et Forkrænkelihedens